

Stolička

„A ja vám vravím, že táto stolička zabila moju ženu!“

„Prosím vás, vaša žena stojí tesne pri vás,“ zopakoval zle platený brigádnik obchodu so starožitnosťami a potlačil chuť hodiť po mužovi spomínanú stoličku.

Bezradne čakal na ďalší útok, očami prosiac ženu, nech si svojho manžela odvedie.

Už štvrtý tento týždeň, preblyso Mirovou myslou znepokojene.

Keď k nim starožitný kus haraburdia prišiel, Miro mu ledva venoval pohľad. Bol by naň zabudol, nebyť chlapíka, ktorý stoličku priniesol. Chlap odišiel ako normálny človek. Len jeho reči a stolička zostali.

„Mal som ju rád, viete, ale už doslúžila,“ pokrčenie plecami sprevádzal jeho pokrčený úsmev. Miro mal čo robiť, aby nezízal na mužovu výraznú jazvu. Dlhá a úzka. Akoby sa niekto pokúšal rozrezať ho vo dvoje nožom na listy.

„Stolička môže ťažko doslúžiť účelu,“ zamrmľal Miro neisto. Mohla vyzerat' hrozne, ale sedieť sa na nej rozhodne dalo.

„Zabila mi ženu. Úlohu splnila.“

Miro zažmurkal. Počul dobre? Muž sa spokojne usmieva, potľapkávajúc opierku stoličky. Nič neprežrádza, že by žartoval.

„Bola to najlepšia investícia môjho života, viete? Blázon, od ktorého som ju kúpil – úplne mimo. Klepal sa, nepýtal sa na čo stoličku chcem. Dookola opakoval, že to prekliate haraburdie nikdy nemal kupovať, že za to môže jeho žena. Mohla. Ona ju vraj chcela, ona ho donútila. Snažil sa hodiť vinu na ňu, chuderku. On z toho od začiatku nemal dobrý pocit, pokračoval. Nikdy by si ale nebol predstavil – veď vieme. Ako by ju predsa mohla zabiť stolička? Nuž,“ muž významne vzdychol, „zabila. Ako všetky pred ňou. Sám som nečakal taký rýchly výsledok, viete. Ale sťažovať si nemôžem.“

Ďalší spokojný úsmev.

„A...ako ju zabila...stolička?“ vydal zo seba Miro opatrne.

Blúzni? Sníva sa mu? V poriadku. Zaspal na pulte v práci. Prežíva fakt zvláštny sen, ale to neznamená, že bude k zákazníkovi neslušný. Za tie mesiace sa mu heslo *Náš zákazník, náš pán*, dostalo hlboko pod kožu.

„Má v sebe zlú energiu, viete. Ženy ku koncu doženie na pokraj šialenstva. Odporúčam držať sa ďalej, ak si šťastne ženatý.“

„Božechráň,“ odvetil Miro automaticky. Chlap ho potľapkal po pleci a so smiechom odišiel. Miro mu ani nestihol vypočítať hodnotu opustenej stoličky.

Reči o zlej energii Miro nikdy nebral veľmi vážne. Pohľad na štvrtý manželský pár tohto týždňa ho nabádal prehodnotiť názory.

„Jozef, zošalel si?“ mohutný hlas zákazníkovej manželky na moment zastavil reči o jej smrti. Prudká vlna ženinho tónu sa cez muža úspešne prevalila. Precitol. Námesačne spravil dva kroky smerom k stoličke a Miro vedel, čo bude nasledovať. Jozefovi sa do očí nahrnuli slzy. Vyzeral, že potláča bezmocný krik.

„Moja žena...moja, moja žena...“

„Jozef! Jozef, pozri sa mi do očí!“ prikázala manželka, vytahujúc z kabelky peňaženku.

Pevnou rukou z nej vytiahla občiansky preukaz a strčila ho manželovi pred nos. Ak tým chcela umŕtviť pochybnosti, nevyšlo to. Stolička zjavne umŕtvila schopnosť pána Jozefa čítať. Oči mu groteskne rýchlo kmitajú zo ženinej tváre na preukaz a naspäť. Mirovi sa zdá, že sleduje nemý film.

Miro s ochotou pripustil, že reči majiteľa stoličky o zlej energii sa zakladajú na...nuž...evidencii. V jednom sa však mýlil.

Zošaleli vždy muži, nie ženy.

Mirovi sa pred očami objaví obraz jazvy a pokrčeného úsmevu.

Strasie ho.

Potlačí ten nechutný, plazivý pocit. Krv mu už začala mrznúť v žilách. Potrasie hlavou a vykročí smerom k pánu Jozefovi, ktorý neomylnne smeruje bližšie a bližšie ku stoličke.

Pripomína roztraseného nočného motýľa na ceste k lampe, ktorá mu isto zavraždí manželstvo, keď už nie ženu.

Miro vykročí. Pevne Jozefa zoberie za plece a vedie ho ďalej a ďalej, až k milosrdnému východu.

„Je mi ľúto, ale o chvíľu máme obedňajšiu prestávku.“

Čarovná formuľka a dostatočná vzdialenosť od stoličky zabrali. Jozef precitol.

Pri pohľade na manželku sa mu tvár rozžiarila a Miro mal pocit, že už-už začne spievať.

Pokúsi sa objat' svoju ženu, no barikáda jej tvrdého pohľadu ho udrží v potrebnej vzdialenosti.

Manželka pohľadom znepokojene prejde ku stoličke. Zabudnutá, stojí tak ako doteraz.

Mirom prebehne triaška.

Čo ak bude chcieť vedieť, odkiaľ stolička prišla? Čo jej má, preboha, povedať? Oh, viete, ona len zabila už ktoviekoľko manželstiev. Spokojný zákazník, ktorý ju u nás nechal, garantuje stopercentnú úspešnosť. Ženy vraj zabíja tiež, úžasná kúpa, neoľutujete.

Ženin pohľad sa konečne odlepí od tej prekliatej veci. Ráznym kývnutím hlavy sa rozlúči s Mirom a s pánom Jozefom v zovretí vykročí preč.

Miro zmiešal úľavu s únavou v ťažkom vzdychu.

Konečne, pomyslel si a zrak mu padol na priestor priamo pred ním. Tabuľa s nápisom *Na prenájom* mu do žíl vliala silu.

Ešte chvíľu tu pobudne. Pár týždňov, nanajvýš tri mesiace. Overí si, či ho neklamú zmysly. A ak nie...nuž konečne využije svoj magisterský titul z psychológie poriadne.

Poradňa bude musieť byť zariadená v rovnakom štýle ako stolička, to hej. Obet' Miro rád podstúpi. Starožitné stoličky a zničené manželstvá predsa patria k sebe.
